

A MILLION WAYS TO DIE IN THE WEST
(Een miljoen manieren om te sterven in het Wilde Westen)

SETH MACFARLANE
A MILLION
WAYS TO DIE
IN *THE* WEST

(EEN MILJOEN MANIEREN OM TE STERVEN
IN HET WILDE WESTEN)

GEBASEERD OP HET SCENARIO GESCHREVEN DOOR
SETH MACFARLANE, ALEC SULKIN & WELLESLEY WILD

VERTAALD UIT HET AMERIKAANS DOOR
DIRK-JAN ARENSMAN

Lebowski Publishers, 2014

Oorspronkelijke titel: *A Million Ways to Die in the West*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Random House LLC, a Penguin Random House Company, New York, 2014

© MRC 11 Distribution Company, L.P., 2014

© Vertaling uit het Amerikaans door: Dirk-Jan Arensman, 2014

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

© Omslagfoto: Universal Studios and MRC 11 Distribution Company L.P., 2014

© Auteursfoto: Kwaku Alston

Omslagontwerp: Alex Merto

Digital retouching: Robert Hunt

Omslagbewerking: baqup

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 2116 7

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Books bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book:

ISBN 978 90 488 2117 4

Albert Stark was een lafaard. Geen bevende, zenuwtrekke-
rige lafaard met knikkende knieën, maar het soort dat zijn
eigen lafheid als een juiste inschatting van de gevaren be-
schouwde: een lafaard uit praktische overwegingen. Voor
Albert functioneerde zijn lafheid als een schild dat bestond
om het buitengewoon verstandige doel van zelfbehoud te
dienen. In het Westen werden dappere mannen gedood.
Lafaards bleven leven.

De dood was overal aan de *frontier*:

‘Alles wat je niet zelf bent, wil je dood hebben,’ zei Albert
vaak. ‘Outlaws, indianen, boze gokkers, ontevreden prosti-
tuees, wilde dieren, het weer, ziektes... zelfs met een afspraak
bij de tandarts zet je je fucking leven op het spel.’

Je hoefde maar een blik te werpen op de voorpagina van
een willekeurige lokale krant om te zien dat er veel waarheid
school in die zienswijze:

ZUIGELING ONDER DE VOET GELOPEN DOOR
MISSELIJKE MERRIE

HONDERDEN MENSEN SNEUVELEN IN VOCHTIG
VOORJAAR

SCHOOLJUFFROU GEVELD DOOR
TUMBLEWEEDSCHAAFWOND

MASSALE OPHANGING GOED VERLOPEN

HOOGSTE AANTAL MODDERDODEN IN DERTIG JAAR

NEDERLANDS GEZIN VERPLETTERD DOOR
VALLENDE CHINEES

VROUW SCHULDIG BEVONDEN AAN OVERSPEL:
TONG EN BORSTEN VERWIJDERD

KUDDE BIZONS VAN HONDERD HECTARE
VERWOEST DORP

WATERTOREN BESMET DOOR BADENDE NEGERIN

ZWARTE BEREN DOEN ZICH TE GOED AAN
KLEUTERKLAS

HAGELBUI DRIJFT SLANGEN PLAATSELIJKE KERK IN –
GEEN OVERLEVENDEN

Ja, angst leek Albert iets heel nuttigs voor een man die in het territorium van zuidelijk Arizona woonde.

Dus op deze verzengend hete dag was hij maar al te zeer bereid toe te staan dat lafheid hem andermaal zou behoeden voor een vroegtijdige dood.

Hij stond midden in de hoofdstraat, zijn wapengordel in

de aanslag – althans, zo leek het. De dorpingen van Old Stump verdrongen zich op straat, gretig wachtend tot ze getuige konden zijn van die opwindendste aller schouwspelen aan de frontier: de *showdown*. Maar voorlopig stond Albert daar nog alleen. Zijn opponent was nergens te bekennen, en *high noon* was inmiddels officieel verstreken. Niemand sprak, afgezien van het nerveuze gemompel van enigszins verwarde anticipatie dat opklonk onder de toeschouwers. Smerige boeren keken geduldig toe. Vrouwen wapperden met hun waaier, probeerden wanhopig een paar vlagjes frisse lucht tussen hun talrijke kledinglagen te persen. Welgestelde heren keken op hun zakhorloge en rookten het soort dure sigaren waarvan je alleen buitenshuis en bij temperaturen van een graad of tweeënveertig echt kunt genieten. Kinderen stonden te wiebelen en te draaien en speelden loom met hun favoriete speelgoed, zoals klokhuizen van appels, stukjes touw en dode muizen. Honden lagen hijgend op de grond, zich ongetwijfeld afvragend hoe een mens op zo'n afschuwelijk deprimerende plek in vredesnaam een niet-suïcidaal bestaan kan leiden.

Albert probeerde oogcontact met de omringende toeschouwers te vermijden, afgezien van een enkele gedeelde blik met een opvallend mooie, blonde vrouw die op het trapje van de dorpswinkel stond. Ze wierp hem een flauw glimlachje toe dat misschien bemoedigend bedoeld was, maar met een schijnbaar twijfelachtige mate van overtuiging.

En toen hoorden ze, eindelijk, het geluid van naderend hoefgetrappel. Eerst heel vaag en in de verte, toen duidelijker, tot er ten slotte aan het andere eind van de hoofdstraat een man in beeld reed. Hij liet zijn paard langzamer lopen

met een scherpe ruk aan de leidsels waarvan het dier leek te schrikken, hoewel het gehoorzaam tot stilstand kwam. De man steeg af en nam met een nadrukkelijk gebrek aan haast zijn plek in aan het andere eind van de straat.

Albert verstijfde en bekeek zijn tegenstander. Charlie Blanche en Albert Stark hadden nauwelijks een groter contrast in houding en aanblik kunnen bieden: Blanche was één grijsharige, verweerd uitzierende bonk agressie die eruitzag alsof hij sinds de dagen van Lewis en Clark niet meer had geglimlacht. Hij keek Albert aan met een dreigende blik die leek te zeggen: *Ik wil je in je lul schieten met een kogel van kan-ker.*

Albert schraapte zijn keel. ‘Zo... dus high noon betekent in jouw ogen blijkbaar kwart over twaalf?’

Charlie keek hem even uitdrukkelingsloos aan. ‘Wat?’

‘Nou,’ zei Albert, ondanks zijn angst oprecht geërgerd, ‘ik bedoel, je zei high noon, en toen was ik er, en... ik heb maar een beetje staan wachten, zeg maar.’

Blanche vernauwde zijn ogen dreigend. ‘Ik ben er nu.’

‘Ja, dat weet ik wel, maar het is gewoon... het is gewoon nogal onattent, want het is net alsof je ermee zegt dat jouw tijd kostbaarder is dan die van andere mensen, en... nou, ik weet zeker dat iedereen hier genoeg te doen heeft, en ze hebben allemaal vrij genomen om aanwezig te zijn en... Ik bedoel, ja toch, mensen?’

Niemand gaf antwoord. Albert keek tersluiks om zich heen, op zoek naar een instemmend gezicht, maar vond dat niet. Zijn blik bleef rusten op een tandeloze oude man die er helemaal niet uitzag alsof hij genoeg te doen had. De man staarde hem leeg aan, terwijl zijn tong langs de randen van

zijn ene tand gleed, als een schildwacht die plichtgetrouw langs de laatst overgebleven buitenpost van een zo goed als verslagen leger patrouilleerde.

‘Trek je wapen,’ zei Charlie Blanche.

Een golf van hernieuwde alertheid spoelde over de toeschouwers terwijl ze collectief inademden. Nu zou de show beginnen!

Albert haalde zelf ook diep adem. ‘Eh... nee.’

Een perplex geroezemoes klonk op onder de dorpelingen. De knappe blonde vrouw keek met een blik van verwarde ontzetting naar Albert.

‘Hoe bedoel je, nee?’ Blanche vernauwde zijn ogen nog verder, kneep ze zover dicht dat ze nauwelijks nog te zien waren.

Albert haalde nogmaals diep adem. ‘Ik... ik wil dit niet. Jij bent een veel betere schutter dan ik, dus voor dit nou helemaal uit de hand loopt en we allebei door het lint en dood gaan... ik... ik wil niet duelleren.’

‘Loopt het je dun als pindasaus door de broek, Stark?’ De mondhoek van Blanche krulde zich op tot een verwrongen half glimlachje – ongetwijfeld de warmste uitdrukking die zijn reeds lang rottende gezicht kon verdragen.

‘Nou, hoor eens, “pindasaus”, dat is nogal...’ – Albert zweeg even ongemakkelijk – ‘... ik bedoel, dat is nogal racistisch tegenover onze hardwerkende vrienden uit het Verre Oosten. Nietwaar, jongens?’

Hij draaide zich om naar een klein groepje Chinese spoorwerkers die vanaf de zijlijn stonden toe te kijken. Nu zou hij toch zeker wel een beetje steun krijgen. De kleinste Chinees stak zijn middelvinger naar hem op.

‘O-oké,’ stotterde Albert. ‘Welkom.’

Blanche stootte een gruisige lach uit. ‘Zelfs die verdomde poepchinezzen weten dat je in je broek schijt!’

Albert keek zijn tegenstander weer aan. ‘Hoor eens, ik... ik wilde de zaken gewoon op een redelijker manier oplossen, oké? Ik bedoel, we zijn allebei intelligente, volwassen mensen, toch? Dus... ik zal de schade vergoeden.’

Blanche’ gezichtsuitdrukking veranderde niet. ‘Ik vind het best. Dat is dan vijftig dollar.’

‘Juist. Oké,’ zei Albert, terwijl hij een beetje stond te wiebelen en draaien. ‘Kijk, het punt is... ik heb geen vijftig dollar contant...’

Charlie bracht zijn hand naar de kolf van zijn pistool.

‘... máár... ik kan je wel vijftentwintig schapen geven.’

Charlies wijsvinger raakte de trekker bijna aan. ‘Ik hoef geen schapen, Stark.’

Het zweet van de hitte vermengde zich plotseling met zweet van paniek toen Albert zich realiseerde dat hij in de problemen zat. ‘Nou, het... het zijn wel een hoop schapen. Vijftentwintig schapen, zeg maar. Een hele... vlucht. Een roedel? Heet dat een roedel?’ Hij lachte nerveus terwijl zijn ontsprekende brein er een diarreeachtige stroom onzin uit gooide. ‘O mijn god, niet te geloven, toch?! Ik ben nota bene een schapenboer, en nou kan ik ineens met geen mogelijkheid op het meervoud komen – is het een schóól schapen? Ik weet het niet! Ha! Hé, weet je hoe een groep zwanen heet? Een drift. Een drift zwanen. Daarom is taal zo leuk, omdat je er allerlei geheime schatten...’

De *knal* van een kogel doorkliefde de lucht toen Charlie Blanche een schot op Alberts voeten afvuurde. Albert sprong

met een opmerkelijk vrouwelijk gillette naar achteren.

‘Die kloteschape van jou hebben mijn halve ranch kaal gegraasd, Stark! Dat gras groeit nooit meer terug.’

Er heerste een diepgewortelde haat jegens schapenhouders onder de veeboeren in het Westen, voornamelijk omdat de schape zelf op zo’n diepgewortelde manier graasden. Ze verorberden het gras tot zo dicht bij de grond dat ze een wei, als je ze hun gang liet gaan, zo kaal konden vreten dat het gras opnieuw moest worden ingezaaid. *Geen koe kan grazen waar een schape is geweest*, verklaarden de veeboeren. Hierdoor braken er vaak grondoorlogen uit tussen vee- en schapeboeren, met afgrijselijk bloederige gevolgen. Het hielp ook niet dat schapefokkers algemeen als enorme mietjes werden beschouwd.

Albert slikte het kleine beetje speeksel dat hij nog had door toen Charlie zijn pistool hief en op hem richtte.

‘Oké, oké!’ Albert gooide zijn handen in een gebaar van overgave in de lucht. ‘Ik verkoop die schape zelf wel, goed? Ik zorg dat je je geld krijgt! O-oké? Je hebt het morgen.’

Een afgrijselijk moment lang wist Albert zeker dat, hoewel hij zich slaafs had onderworpen aan de eisen van zijn tegenstander, Blanche de trekker zou overhalen. Maar in plaats daarvan liet de man zijn pistool langzaam zakken. ‘Als ik die poen dan niet heb, kom ik achter je aan. En dan schiet ik drie keer: in je voorhoofd, je neus en je kin, zodat je hoofd zo doormidden breekt, als een watermeloen op de kermis.’

‘O, en dat zou mijn verdiende loon zijn,’ flapte Albert er kruiperig uit. ‘Als het zo zou lopen? Mijn god, wat zou ik dan een eikel zijn. Maar ik... zo ben ik niet, dus ik... ik zal zorgen dat je je geld krijgt.’

Charlie Blanche stak zijn wapen zorgvuldig in zijn holster. Albert ademde beverig uit toen Blanche terugliep naar zijn paard. *Wat ben ik blij dat ik niet in mijn broek heb geplast*, dacht Albert, die een naschok van paniek voelde nu hij erbij stilstond hoe weinig het had gescheeld of hij was nu dood geweest. Hij draaide zich om en liep de straat weer door, zijn benen voelden alsof ze van jam waren...

KNAL!!!

De dorpelingen haptten naar adem. Albert stortte ter aarde en een onvoorstelbare, snijdende pijn schoot door zijn enkel. ‘FUCK!’ schreeuwde hij, en hij keek geschokt om.

Charlie had op hem geschoten.

‘Gewoon een klein voorproefje,’ zei Blanche op zachte, dodelijke toon. Hij stak zijn pistool weer in zijn holster, besteeg zijn paard en hobbelde zonder verder een woord te zeggen weg.

De dorpelingen gingen bijna onmiddellijk uiteen, alsof er niets gebeurd was. Het vermaak zat erop. Iedereen ging rustig verder met zijn bezigheden, alsof ze net de *sideshow* van een rondreizend circus hadden bekeken – het feit dat een man zojuist maar ternauwernood had weten te voorkomen dat hij het leven liet, dat deed er niet toe.

Een mollige, licht kalende man van halverwege de dertig haastte zich naar de plek waar Albert zijn pijnlijke voet vastgreep.

‘Ach, man, Albert! Gaat het wel?’

Albert was nog nooit eerder beschoten, maar hij had het wel bij anderen zien gebeuren. En die kleine metalen balletjes konden afgrijselijk akelige schade aanrichten. Hij zoog een flinke hap lucht naar binnen, zette zich schrap en trok

zijn broekspijp omhoog. Hoewel de pijn ondraaglijk was, verscheen er een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht toen tot hem doordrong hoe oppervlakkig de wond was. De kogel was door zijn huid gedrongen, maar het mocht geen naam hebben. *Jezus, hoe verdomd veel pijn moest een voltreffer dan doen?!*

‘Het... het gaat wel. Het is maar een schampschot,’ zei Albert, terwijl hij zijn broekspijp weer omlaag trok.

‘O, goddank.’ Edward haalde opgelucht adem.

Edward Phelps was een vriendelijk ogende, zachtmoedige schoenmaker en Alberts beste vriend. Hier aan de frontier betekende dat echter niet noodzakelijkerwijs een onbreekbare band. In een dorp met minder dan vijfenzeventig inwoners was je keuze beperkt als het ging om het kiezen van een beste maat. Albert mocht Edward best, maar dat lag meer aan het feit dat Edward een van de weinige mensen in het Westen was die je niet meteen neerschoot als je gezicht hem niet beviel. Albert wist het niet zeker, maar hij dacht zelfs dat Edward niet eens een wapen bezat. En als dat wel zo was, dan had het er volkomen misplaatst uitgezien. Als er zoiets als ‘agressief welwillend’ bestond, dan was dat precies wat Edward was.

Een veel intimiderender man liep naar het midden van de hoofdstraat.

‘Gaat het, Stark?’ vroeg sheriff Arness uitdrukingsloos.

‘Ja hoor, het gaat prima,’ antwoordde Albert. ‘En o, hé, luister: nog bedankt voor uw hulp, sheriff. Fijn dat u tussenbeide kwam en een einde maakte aan de dodelijke twist die zich vlak voor uw bureau afspeelde. Echt geweldig. Bedankt voor de steun.’

De sheriff nam Albert koel op. ‘Het is niet aan mij om in

te grijpen, Stark. Ik vind dat een man zijn ruzies zelf moet uitvechten.'

Albert staaarde hem even aan. Die vent was alles wat er zo gestoord was aan de frontier, verpakt in een stoer ogend, door de zon verbrand pakketje, dichtgespeld met een blikken ster. 'U bent de sheriff,' zei Albert, terwijl hij probeerde niet te veel te klinken alsof hij het tegen een jongetje van vijf had.

'Dat klopt.'

'Dus... het enige waarvoor we u allemaal betalen – de enige functie die u in dit dorp hebt, zeg maar –, daarvan zegt u dus dat mensen het zelf maar moeten doen?'

'Ik ben verdomme je lijfwacht niet, Stark.'

Wederom onderdrukte Albert de neiging te klinken alsof hij les gaf aan een klas vol achterlijke kinderen. 'Nou, eigenlijk wel. Ziet u, als sheriff is het technisch gesproken een beetje uw taak om mijn lijf voor letsel te behoeden.'

'Ja, dat is een beetje uw taak,' deed Edward een duit in het zakje, als altijd de trouwe, ondersteunende vriend die niet wist wanneer hij zijn mond moest houden.

'Hou je kop,' snauwde de sheriff, en Edward liet snel zijn hoofd zakken en schuifelde timide opzij. De sheriff wendde zich weer tot Albert. 'Dan hebben jij en ik blijkbaar een andere kijk op de zaak.'

'Dus als u een restaurant had geopend of zo, zou u dan ook wachten tot er mensen binnenkwamen en vervolgens zeggen: "Een man hoort zijn eigen eten klaar te maken"?''

'Ik zou maar op mijn woorden passen, anders zit je voor je het weet in een cel.'

'O ja, túúrlijk.' Albert gooide zijn armen in de lucht, ter-

wijl de stress en pijn van de dag in een uitbarsting van erger-
nis naar buiten barstten. ‘De lange arm der wet haalt einde-
lijk uit, om zichzelf te beschermen tegen pissige mensen!’

De sheriff keek hem alleen maar dreigend aan. ‘Ik zou
maar naar dokter Harper gaan met die enkel,’ zei hij ten
slotte, en hij draaide zich stijfjes om.

Albert slaakte een gepijnigde, verslagen zucht, worstelde
zich moeizaam overeind en begon mank naar de praktijk van
de dokter te strompelen.

Geneeskunde aan de frontier was in wezen een oxymoron.

De ziekenhuizen in de grote steden waren in 1882 al erg
genoeg, maar ze waren voorbeelden van de absolute voor-
hoede van de medische wetenschap vergeleken met de be-
handeling die je in het Westen kreeg.

De praktijk van dokter Matthew Harper, de enige gedi-
plomeerde arts in het dorpje Old Stump, was een veredel-
de schuur. Zijn handbeschilderde uithangbord zwaaide en
kraakte in de hete, stoffige wind – een prima indicatie van
het soort zorg dat je kon verwachten als je in deze kleine
gemeenschap ziek werd. Binnen stonden de houten planken
vol met uiteenlopende flesjes met medicijnen, elixers, tinc-
turen – ach, wie hield je nu eigenlijk voor de gek? Het was
allemaal gewoon sterkedrank. Aan de frontier waren medi-
cijnen niets anders dan sterkedrank met een chic label erop.

Dokter Harper stond gebogen over het lichaam van zijn
patiënt. Het was een vrouw van in de veertig, met diepe rim-
pels en grijzend haar. Ze lag daar, buiten bewustzijn door de
ether van de dokter, wat maar goed was ook, aangezien haar
onderbuik wijd opengesneden was. De handen van dokter

Harper zaten onder het bloed, terwijl hij zich nauwgezet een weg baande door haar ingewanden, waarbij hij gebruikmaakte van alle vaardigheden die zijn opleiding tot tandarts hem had verschaft. Een schurftig ogende huiskat sprong op de operatietafel en snuffelde aan het lichaam.

‘O, kom op nou, je weet dat je hier niet op mag zitten,’ grinnikte dokter Harper, en hij tilde de kat op en zette hem zachtjes op de vloer. ‘Wegwezen nu, Jezus, hoor je me?’ De handen van de dokter lieten vege bloed achter op de kattenvacht, waar het dier gretig aan begon te likken. Nadat hij wat verdwaalde kattenharen van de tafel had geveegd, ging Harper weer aan het werk.

‘Hallo?’ klonk een stem vanuit de wachtkamer. ‘Dokter Harper?’

Harper veegde zijn handen af aan een vodderig doekje, gooide dat op het been van zijn patiënt en wandelde de wachtkamer in. Albert was al in een stoel gaan zitten, omdat hij graag zijn geschonden ledemaat wilde ontlasten.

‘Hi, doc,’ zei hij. ‘Ik vroeg me af of... *holy shit.*’ Hij viel halverwege zijn zin stil toen hij de handen van dokter Harper opmerkte, die nog altijd glommen van het verse, scharlakenrode bloed.

‘O, let daar maar niet op,’ sprak dokter Harper geruststellend. ‘Ik zit gewoon midden in een operatie.’

‘Ik kom anders later wel terug,’ zei Albert, en hij liep naar de deur.

‘Nee, nee, ze is voorlopig nog wel even buiten westen. Het is mevrouw Callaghan, het arme mens. Haar buikduivelkje stond op barsten, dus dat moest ik eruit halen.’

Het duurde een seconde of wat voor Albert die opmer-

king had ontcijferd. ‘Haar blindedarm?’

‘Yep, die rakker bedoel ik,’ antwoordde de dokter.

Albert vroeg zich af waarom hij hier überhaupt heen was gegaan. Een bezoekje aan deze spreekkamer kon een nijngel heel makkelijk doen ontaarden in een wanhopige strijd om te overleven.

‘En, wat scheelt eraan?’ vroeg dokter Harper, terwijl hij zichzelf een slokje van een van de flessen op de plank toestond. Dergelijk frequent gedrag droeg ongetwijfeld bij aan het zwaar geplooid gezicht en de ongezonde gelaatskleur die Lucas 4:23 in gedachten brachten: *Geneesbeer, genees uzelf!*

‘Eh, een wond van een schampschot waarnaar even gekeken moet worden.’

‘O ja.’ De dokter glimlachte met een roddelhongerige glinstering in zijn ogen. ‘Ik hoorde al dat je in je broek scheet voor Charlie Blanche.’

‘Nou, doc, ik weet dat je liever een gapende borstwond op zou lappen dan een schrammetje van een schampschot, maar helaas hecht ik waarde aan mijn leven. Dus, wil je hier nou naar kijken, of moet ik de woestijn in strompelen en de fucking coyotes erop loslaten?’

‘Oké, laat maar eens zien.’ Dokter Harper lachte goedmoedig. De arts rolde Alberts broekpijp op, waarbij zijn handen lichte, bloederige vegen achterlieten op de stof, met dank aan mevrouw Callaghan.

‘Het valt me op dat je niet erg van het handenwassen bent,’ merkte Albert lusteloos op. Ofwel de dokter negeerde die opmerking, ofwel hij had het te druk met zich te concentreren op de verwonding.

‘Ooo, dat is een akelige,’ zei hij, terwijl hij de wond onderzocht. ‘Die moeten we misschien wel afzetten, anders kun je weleens teenvoet oplopen.’

Albert zuchtte. ‘Oké, ten eerste bestaat dat volgens mij niet eens echt. En ten tweede: het is een schrammetje, doc. Daar laat ik je mijn voet niet voor afzetten.’

‘Dan moet je het zelf maar weten. Maar ik heb teenvoet in minder dan een week zien omslaan in kniebenen.’

‘Gewoon een verbandje, alsjeblieft,’ antwoordde Albert kortaf. Hij wilde het nu nog liever zo snel mogelijk achter de rug hebben.

Dokter Harper trok een lade open en haalde er een rol verband uit, terwijl Albert de kleine spreekkamer overzag. De overblijfselen van een geroosterde kip lagen op een bord naast een open pot laudanum, en een recentelijk opgestoken sigaar balanceerde precair op de rand van een bijzettafeltje, het puntje nog donker van het speeksel. Wat enig teken van officiële artsdiploma’s betreft: de enige kandidaat op dat vlak hing in een houten lijstje aan de muur tegenover hem.

‘Medisch College van het Territorium Texas,’ las Albert het handgeschreven diploma hardop voor, terwijl de dokter aan de slag ging met zijn been. ‘En, is dat een nogal prestigieus instituut?’

‘Reken maar. De op twee na beste student van mijn klas,’ antwoordde Harper met oprechte trots.

‘Aha. En was het een overdekte medische faculteit?’ vroeg Albert zonder een spoor van sarcasme of ironie in zijn stem.

‘Zo, dat was het wel,’ zei de dokter, terwijl hij rechtop ging staan en glimlachend neerkeek op het nieuwe verband. ‘Probeer er een tijdje niet op te lopen.’

Albert keek naar het resultaat. ‘Alleen maar een droog verbandje erop? Meer niet?’

‘Nou ja, wat wil je dan dat ik nog meer doe?’

‘De wond schoonmaken, misschien?’ antwoordde Albert, geduld veinzend. ‘Zodat ik geen infectie krijg en doodga?’

‘Ja, hoor eens, dat is aan Onze Lieve Heer.’

Albert staarde hem een tel aan. ‘Ik denk dat ik op zoek ben naar een betrouwbaarder iemand.’

Ze wensten elkaar een fijne dag, terwijl Jezus de kat zich te goed deed aan de dikke darm van mevrouw Callaghan.

De Old Stump Saloon zat op elke willekeurige avond stampvol met gokkers, zuipschuiten en ongeschoren verspreiders van uiteenlopende gore luchtjes. Op sommige momenten leken er welhaast honderden verschillende geuren te hangen, die allemaal hevig met elkaar wedijverden om de heerschappij over de beperkte en slecht geventileerde ruimte.

Maar om twee uur 's middags was de tent goeddeels verlaten. Een paar broos uitziende oude veehouders zaten aan de bar in hun glas te staren, maar verder was de benedenverdieping leeg.

Op Edward Phelps na.

Edward zat geduldig op een houten stoel onder aan de trap die naar de bordeelkamers leidde. Hij had beter een boek kunnen meenemen of zoiets, dacht hij, maar hij zou niet al te lang hoeven wachten. In zijn hand had hij een prachtig laat-voorjaarsboekje van madeliefjes, sering en narcissen. Van boven klonken de schorre geluiden van vleselijke gemeenschap, terwijl Edwards vriendin, Ruth, woest werd geneukt door een smerige cowboy.